

ואפשר לבאר באופן נוסף -

מה היה עוזר לר"ע שאלהיו הנביא היה מביא לו כסף? וכי זה היה פותר לו את כל הבעיות בחיים שלו?

נו, שכוח. אז כעת כסף לא חסר, ומה הלאה?

אליהו הנביא בא הרי להפיס את דעתו של רבי עקיבא. הוא ידע שכל זמן שרבי עקיבא לא **יהנה ממה שיש לו עכשיו** - לא תופס דעתו לעולם!

מה עשה? הלך והראה לו עד כמה שהמצב לו טוב. אמנם יחסית לאחרים, אבל עדיין טוב מהם! יכול להיות יותר גרוע! ור"ע קלט את המסר. הראיה, שזה מה שאמר לרחל אשתו.

דבר זה מתחבר ישירות למתן תורה - - וכמו שנביא בסוף הגליון בעז"ה.

והתירוץ הרווח הוא, שאם אליהו היה נותן לרבי עקיבא כסף - אז רבי עקיבא הוא כבר לא היה יוצא...

דווקא הדחק והקושי - היה בית היוצר לדמות תורנית כה עצומה.

מתן תורה או מתן תורתנו...

חג השבועות מכונה בתפילה 'זמן מתן תורתנו'.

יש לתמוה מדוע לא נאמר 'זמן מתן תורה'? מה ההדגש על 'תורתנו'?

ראיתי בספר 'טעמי המנהגים', שהסיבה שחג השבועות נקרא דווקא 'זמן מתן תורתנו' היא כיון שכל אחד ואחד נידון על התורה שהוא עצמו יחדש.

ממילא מובן שאכן מדובר כאן על שייכותנו האישית למתן תורה בדווקא.

עוד ביאר לי בזה ידידי, מרביץ התורה, הרב יצחק גרשוני שליט"א, שבהקדמת הכלי חמדה מובא שהתורה נתנה כח לעם ישראל לפסוק, וא"כ כעת זו כבר התורה שלנו ושפיר אומרים 'זמן מתן תורתנו' בדווקא.

מי מזהה את החתן?

שמעתי משל נפלא.

כשמגיעים לחתונה מזדהים מיד מיהי הכלה. היא כה שונה בבגדיה, עד שממש אי אפשר להתבלבל.

אבל את החתן כבר יותר קשה לזהות, הוא נראה כמו כולם!

אלא מאי? סימן יש בדבר.

למה אליהו לא נתן לרבי עקיבא כסף?

דומני שאין אחד שלא מכיר את הסיפור על אליהו הנביא שרצה לשמח את רבי עקיבא ורחל, והתחפש לעני ובקש מהם מעט קש, רק בכדי להראות להם שיש כאלו שאפילו קש אין להם, וישמחו על ידי כך.

יש להקשות על סיפור זה.

אם הוא רוצה לשמח אותם באמת, שיביא להם כסף! הרי זה מה שחסר להם!

נראה שניתן לישב על ידי קושיא נוספת.

רבי יוחנן היה הולך לנחם אבלים ומראה להם את עצם בנו העשירי שמת לו בקטנותו ע"י מיתה משונה. חשבו נא, מה נחמה יש בזה?

ולא רק זה, אלא שהוא עצמו, כאשר ישב שבעה על בנו, נכנסו אצלו תלמידיו - ר' אליעזר, ר' יהושע, ר' יוסי ור' שמעון. כולם ניסו לנחמו שגם אבות העולם ישבו באבל על קרוביהם - ונתנחמו. את כולם דחה ריו"ח שאין זה מנחם אלא אדרבה, מוסיף צער על צערו. (אבות דרבי נתן פ"ד, ו)

מדוע א"כ הוא עצמו היה הולך ומנחם אחרים ע"י הזכרת צערו האישי - 'דין גרמא דעשירא ביר'?

אלא, ניתן לבאר ע"פ יסוד מהרב יחיאל יעקבזון שליט"א, שכאשר אדם סובל ממשוהו, אין תועלת לסבל שלו בכך שיראה גם השני סובל. ומה בכך? הרי הוא עדיין סובל.

אבל - ישנה תועלת אחרת, והיא חשובה בפני עצמה. מי שבצרה סובל כפול - גם מהצרה, וגם ממה שהוא מרגיש בודד במערכה.

ואת זה ה'צרת רבים' יכולה להפיג! זה כוחו של שיתוף!

הולך ריו"ח לאנשי דורו ומראה להם את העצם המחרידה של הבן שלו, והוא אומר להם בעצם 'רבותי, אתם לא לבד, אני מרגיש אתכם, חש אתכם, מי כמוני מבין אתכם' כזה שיתוף, בהחלט מנחם.

(ניתן לבאר עפ"ז מדוע לא התנחם ריו"ח במה שניחמוהו שגם אבות העולם התאבלו והתנחמו, כי המנחמים לא השתתפו בעצמם בצרתו של ריו"ח אלא רק ספרו לו על צרות של אחרים, משא"כ ריו"ח עצמו שהיה מנחם את האבל במה שקרה לו גופא. מ.ש.)

וזה מה שקרה עם אליהו נביא ורבי עקיבא.

אמנם כסף הוא לא נתן, אבל שיתוף, להרגיש שאתה לא בודד במערכה - נתן גם נתן.

מי שבסוף החתונה הולך עם הכלה - - - הוא החתן!

בחג השבועות, כולנו מתמידים. מי בתיקון ומי בשאר חלקי התורה. מה השאלה?! הלא חג מתן תורה הוא!

התורה - היא הכלה הבולטת בחג הזה.

החתן - הוא מי שנשאר איתה גם אחרי החגיגה...

הקבר ששמו 'שם'

איתא בגמרא: (שבת פ"ח ע"א)

'ויתיצבו בתחתית ההר' א"ר אבדימי בר חמא בר חסא מלמד שכפה הקב"ה עליהם את ההר כגיגית ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה מוטב ואם לאו שם תהא קבורתכם.

העולם שואל, הרי הקב"ה כפה הר כגיגית מעל עם ישראל, וכמו שמקביל המהרש"א את הגיגית לקבר שמקיף מכל הכיוונים. וא"כ לכאורה היה צריך לומר 'כאן' תהא קבורתכם' מה הכוונה באומרו 'שם' תהא קבורתכם?

הביאור בדבר נראה בס"ד, שיש בני אדם שכל הזמן מתקדמים ומתקדמים ומתקדמים.

עוברים ממקום למקום, מכולל לכולל, מעבודה אחת לשניה, ואפילו עוברים דירות בזו אחר זו.

אם נעצור אותם לרגע ונשאל, מה לך לעבור כך? להתקדם כך. מה השורש של כל זה? נשים לב שהתשובות תתחלקנה לשנים.

חלק יענו: 'אני עובר דירה כי שם יותר טוב, אני לא יכול כאן יותר!' 'אין לי מה לחפש יותר בכולל הזה, יש כוללים יותר טובים!'

אך, החלק האחר ישיבו: 'ברוך ה' על הדירה שהיתה לי עד היום. ישתבח שמו! אלא שכעת עלי לעבור לדירה אחרת בשביל צורך מסוים'. או בכולל - 'באמת כולל נפלא, רק שבתקופה הקרובה הייתי מעוניין לרכוש ידיעות בהלכה, ובגלל זה עלי לעבור כולל!'

ההבדל ביניהם הוא תהומי.

האחד בורח מ... והשני הולך אל...

אמר להם הקב"ה לישראל, אם לא תקבלו את התורה 'שם' תהא קבורתכם. אתם תיקברו בקללת ה'שם! תמיד תרצו את מה שיש שם, ללכת לשם, שם יותר טוב.

זו עצמה הקללה והעונש.

שבועות זה כמו ה'בואי בשלום'

בעלון 'אז נדברו' (התשע"ו) שואל הרב פולק שליט"א מדוע לא מצינו בערב שבועות את הלחץ שיש בערב פסח ובערב סוכות. עיין שם.

אני מוסיף ושואל עוד שאלה.

שבועות זה כמו ה'בואי בשלום'

בעלון 'אז נדברו' (התשע"ו) שואל הרב פולק שליט"א מדוע לא מצינו בערב שבועות את הלחץ שיש בערב פסח ובערב סוכות. עיין שם.

אני מוסיף ושואל עוד שאלה.

לקבלת העלון במייל, שאלות, תגובות ותרומות
שלח מייל לכתובת: beorachmishor1@gmail.com

מדוע נשתנה ערב שבועות ושאר ג' רגלים - שאין שום מצוות מיוחדות לחג? רק לעצור ממלאכה, וזהו.

מה זה ועל מה זה?

ונראה לי לומר בס"ד, שיש הבדל מהותי בין פסח וסוכות לבין שבועות.

בפסח אוכלים מצות ויש איסור חמץ. דבר זה לא מצוי כל השנה, ועל כן מצריך הכנה רבה לקראת החג.

בסוכות יושבים בדירת עראי ונוטלים ארבעה מינים. שוב דבר שאינו על סדר היום וממילא צריכים להתכונן אליו.

אך בשבועות - זה הרי יום הדין לתורה. מה שצריכים לעשות בו הוא פשוט - - - **להמשיך ללמוד**. בדיוק כמו שמצווים בכל יום ויום. אין מה להכין באופן מיוחד - הם חיינו ואורך ימינו. **רק להמשיך!** (נו, ומי שלא שם, אז קדימה!)

דומה הדבר ל'בואי בשלום'.

בקבלת שבת, נהגו בעת אמירת 'בואי בשלום' להסתובב לצד השני, כדי לקבל את השבת שנכנסת.

שמתם לב שיש אחד - שלא מסתובב? כן, כל שבת באופן קבוע, הוא לא-מסתובב!!

זה הרב.

הוא פשוט כבר נמצא בכיוון הנכון...

בפסח וסוכות - משנים כיוון. יש הכנה רבה.

בשבועות - אנחנו כבר בכיוון הנכון (או לפחות אמורים להיות...).
רק להמשיך הלאה!

הדר קבלוה מאהבה!

פרקי הדרכה
בעבודת ה' מתוך שמחה
סיפור מעניין משולב
תרגילי עבודה מעשית
להנות בעבודת ה'!

להשיג בב"ב, ירושלים, ק"ס, נתניה, נתיבות ואופקים

053-3215203 | 054-8451310

יוצא לאור בסייעתא דשמיא
ע"י מכון 'באורח מישור'
מרכז לאבחון, טיפול, יעוץ והכשרה בנגב
על פי תורת רבותינו זצוק"ל ושל"ט"א
אברהם י. דרובינר - 053-321-5203
משה שטרן - 054-845-1310